

דברי הכפר

ש. שלום

בחמישה עשר בשבט

בחמישה עשר בשבט
בבוא אביב אלינו,
יורד מלאך, פנקס ביד,
רושם כל עץ, כל ציץ כל בד
וכל נטעי גנינו.

מעיר אל עיר מכפר אל כפר
נישא הוא קל כנפיים.
חוקר בגיא, בודק בהר
עובר ביעף את המדבר,
ועף אל השמים.

וכשהפנקס יהיה מלא,
עץ יציץ ושיח
כשהמדבר יהיה שדה,
וכל ארצנו גן רווה,
יופיע המשיח.

גיליון מס 1931 * י"א שבט תשס"ה * 21 בינואר 2004

כפר-הנשיא * עלון פנימי

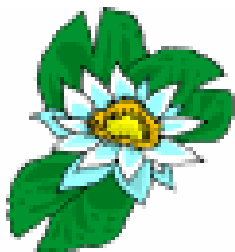
sachlav@kfar-hanassi.org.il

ימי חולדת

27.1	ג'יין תלם-פוטש תאי קולינס (נכדה קולינס-פרימוסט) אבישג פרחי (נכדה וטרמן) נדב עדר (נכד)	23.1	רוי בוסקילה נמרוד פלמה איה כהן (נכדה אותי מרכס)
28.1	יצחק עדר יעקב דדוש ענבל זיגדון (נכדה-ניצן) דריה סינה (נכדה) אבישג שושני (נכדה-פרנק) מיכאל יצחקי	24.1	דורית רזנקרנץ אופיר שובל איתמר דוארי ארנולד בידק גדעון בר-דוד
29.1	ג'וני הרמץ רביב פרלסון	25.1	מופטי ליפשיץ מליון סימונס טליה מרקוביץ - 50 דקלה מרקוביץ אייל פרחי (נכד וטרמן)

ימי נישואין

24.1	ליבי ולן וינטראוב
26.1	סיגל ואייל תלם-פוטש
27.1	לידיה ומורדי בן-נתן
28.1	לאה ונחמן כץ

מר הרולד דבולט	26.1.86	בשבט תשמ"ו	טז
שרון סוקול	25.1.02	בשבט תשס"ב	יב
ענבר הרמן	7.2.04	בשבט תשס"ד	טו
מר זליג חנין	22.1.89	בשבט תשמ"ט	טז

פירוורים מפה ומשם

הזכייה של עמק החולה באולם אוסישקין היתה כפולה: גם גביע המדינה לבתי-ספר בכדור-סל, וגם פרס ההגינות, שהוענק לבית-הספר על השתתפות הקהל (הן בכמות והן בהתנהגות) לאורך השנה. הפרס ניתן ע"י הטלוויזיה הלימודית, שהיתה אחראית לשידורי המשחקים של ליגת על במשך העונה. יש לציין ש"עמק החולה" הוא בית-הספר האזורי היחיד שיש לו קבוצת כדורסל בנים המשתתפת בליגת העל של בתי-הספר, וזה לכשעצמו הישג גדול, כאשר כמעט כל הקבוצות המשתתפות הן ממרכז הארץ, מבתי-ספר ידועים ומבוססים. (נמסרה ע תמר ו').

ועוד! ביום ד' האחרון באולם הספורט בכפר בלום – לפני המשחק (של הגדולים), שבו "גליל עליון" ניצחה את "קיאב-אוקראינה" ביורוליג – נערכה קבלת פנים מיוחדת לקבוצת הנערים מ"עמק החולה" וכל זה בשידור ישיר בערוץ הספורט. בין המברכים היו וולנסי ו-וולפין – תמר כמובן.

ומה בקשר לכל חומרי הבניין סביב ומאחורי בית יונתן? ובכן – הופכים את המחסן ואת המשרד של רייצ'ל לעוד 2 חדרי אירוח אישפוז, ז.א. תוספת של 4 מיטות. העבודה אמורה להסתיים בעוד כחודש ואנו מאחלים לכל הנוגעים בדבר, הצלחה ותפוסה מלאה בעתיד הקרוב.

בוודאי ראיתם ושמעתם על היריד הגדול שמכינים הנעורים-נעורון בשבת הבאה, בו מקווים להרים תרומה מכובדת למען נפגעי הצונאמי. אל תגידו "מאוחר מדי" – באיזור ההוא יהיה צורך בעזרה ותמיכה עוד הרבה, הרבה זמן. דרך אגב, ספרו לי שהיוזמה לפרויקט באה מצוות ובני המצווה. כל הכבוד!

ביום שישי האחרון במפגש חגגו ברוב עם את יום הולדתו ה-80 של בוב הארט – וציינו את רב-גווניותו של האיש, בין היתר כפסיכולוג, עובד מפעל שלעבר, מנקה בריכות שחייה וכמובן – נהג הוותיקאר המסור. מזל טוב ועד 120.

מי שמזדמן לו ל"מפגש" בימי א' או ד' בשעה 11.00 בבוקר, יתפלא לראות כ-10 חברות וחברים מתעמלים – בשקט מופתי – בהדרכת לן וו', תרגילים שונים ומשונים בהליכה, ישיבה, עמידה, מתיחה ו-טאי-צ'י! ממש תענוג. ובמקרה ואתם נכנסים לאותו מפגש ביום ב', אפשר להציץ בהתעמלות המוח – הכוונה למשחק ברידג', שבו לוקחים חלק לפחות 6 חברים, לפעמים בהדרכת אדי נ'. גם זה מתנהל בשקט-בשקט!

לצד הכניסה ב"מפגש" הנ"ל ברנדה והרי עבדו קשה ליצור גינה קטנה ונחמדה להנאת הציבור.

היום (יום ב') ראיתי את דויד אלמן עם הצווארון האורטופדי, מחייך ומבסוט ששרד את "הקרב עם הגרוויטציה" (מילים שלו) עם נזק יחסי קל.

בחיפוש נואש אחרי פירור נוסף, הגעתי לגיא וגנר, שסיפר לי שהוא עוזר לאלעד שרקי להפעיל את הפאב. בלי הרבה פרסומת, המוסד הזה חי וקיים – כל ליל שבת מן השעה 23.00 והלאה. נוסף לאוכלוסייה המקומית הצעירה באים גם חבר'ה מהאזור ונעים שם, אפילו בלילות חורף – יש תנור עצים שמחמם את האווירה גם בחוץ.

אלברט – החשמלאי המסור – הגיע אלינו הביתה בהליכה עם הסולם והכלים בידיים. איפה הרכב, שאלנו? הלך, הוא משיב, אחרי 30 שנה של שרות, שבק חיים. אז מה יהיה, שאלנו שוב? התיקון יקר, לא לדבר על רכב חדש – ואין לי מושג איך ומתי אשיג את הכסף. יש למישהו פתרון?

לדני נמלי, שקפץ לביקור לשבוע – טוב שבאת וברוך הבא – אבל למה כל כך קצר?

לכל חולי השפעת המשתוללת, החלמה מהירה – ולכולם

שבת שלום

אלזה

מהנה"ח – תקציב אישי

עקב בעיות בריאות של חלק מאנשי הצוות סעיפים שונים לא הועברו בדף תקציב דצמבר 04. כל אלו כמובן יחויבו בינואר 05, כך שאם חודש זה נראה טוב- בינואר יהיה פחות טוב, סליחה גדולה, שאולה.

12.04	שיחות טלפון	הסעיפים הם:
12.04	אינטרנט	
12.04	פלאפון	
12.04	ארנונה	
(פעם רביעית)	אגרת טלוויזיה	
10,11,12.04	עיתונים	
12.0	רכב	

אשליית הביטחון והביטחון באשליה

ברצוני להסב את תשומת לב כולנו אל העובדות הקשורות לשער הכניסה לקיבוץ וליכולות שאנו מייחסים לו שלא בצדק.

שער הכניסה לקיבוץ, בהיותו שער חשמלי עם הגדרות פשוטות של להיפתח ולהיסגר באמצעות אות מתאים, אינו מספק לנו את הביטחון לו אנו מצפים. כאשר השער נפתח בהעברת כרטיס, אות משלט רחוק או על ידי הטלפון מבית החבר הוא נפתח עד סופו לכל הרוחב ולמעשה נשאר פתוח למשך זמן מה עד שהמערכת נותנת לו פקודה להיסגר בחזרה. הזמן בו השער פתוח מאפשר למספר גדול מאד של כלי רכב להיכנס או לצאת מהקיבוץ מבלי שיש למישהו שליטה על הנכנסים או היוצאים.

חברים או תושבים היוצאים מן הקיבוץ או נכנסים אליו אינם עוסקים בבירור מי ומי בין הנכנסים או היוצאים לאחר שנפתח השער, ובכך בעצם ניתן לכל מי שמעוניין בכך, להיכנס או לצאת מהקיבוץ. אם מישהו מעוניין להיכנס למטרות לא כשרות, או לצאת לאחר שעשה כאן משהו לא כשר, כל מה שנדרש ממנו הוא להמתין עד שיבוא מישהו והשער ייפתח.

כאשר יש שומר בשער (לא אמור להיות על פי הנחיות האחראים על הביטחון) אין כל שיפור מאחר וההגדרה לשומר היא שאין תפקידו לפתוח את השער לשום אדם, וכל מי שיש לו כרטיס יפתח לבדו ומי שבא כאורח לקיבוץ, יתקשר למארחו והוא יפתח לו את השער, ואז בעצם חוזר כל מה שכבר כתבתי קודם.

הגדר החשמלית שהותקנה לאחרונה אינה מספקת את הביטחון עליו אנחנו חולמים ואנו חיים באשליה שאנחנו מוגנים, אך למעשה הפירצה האמיתית נמצאת בשער וכל סוג של גדר לא יפתור את הבעיה הזו.

כל מטרתי היא להציג את התמונה האמיתית לדעתי לגבי היכולות של השער להגן עלינו. אין לי כל כוונה להתלונן על מי מהאחראים על הביטחון מכיוון שאין כנראה פתרון יותר טוב, למרות שבעבר היה השער נסגר מייד לאחר שעבר רכב אחד, ואחרים נדרשו למהירות רבה כדי להספיק להיכנס כשמישהו אחר פתח את השער ולהסתכן בפגיעה מהשער, מה שכבר קרה למספר כלי רכב.

במקומות בהם יש סיכון בטחוני גבוה משלנו יש שמירה קבועה בשער כל שעות היממה, וסיורים לאורך הגדר להבטיח שאף אחד לא חדר דרכה. אינני סבור שזהו פתרון מתאים לנו ואין לי כרגע רעיונות לפתרונות טובים ומתאימים יותר, אך לדעתי יש לתת את הדעת על הנושא הזה ברצינות רבה ולנסות למצוא פתרון שיספק לנו יותר ביטחון ממה שיש לנו היום. אם לא נמצא פתרון טוב יותר, עלינו להיות מודעים לעובדות ולא להתפלל כשמישהו קורה למרות השער והשמירה.

שלמה ויסבקר

ראיון שאני מעבירה אליכם מעלון **קיבוץ שפיים**. שושנה שרקי.

שיחה עם ירדן ואיתי מניצולי "אסון הצו נאמי"

נתחיל מהסוף? ...

איתי: הסוף? בשבילי זה היה כאשר הגענו הביתה כמובן. פתאום אפילו בית חולים מאיר היה עבורי כמו בית - הכי נעים ובטוח בעולם. כולם מבינים שם מה אתה אומר, אין זרים סביב והרגשה של ביטחון - בית חולים ישראלי. לתחושה שלי שאין כמו הבית עזרה במיוחד העובדה שקיבלנו טיפול אישי מד"ר אילן ארז שדאג לכל הבדיקות והטיפולים שנדרשו בבית החולים ואחר כך גם בבית - בשטח התמחות.

מתי הצלחתם ליצור קשר עם הבית לראשונה?

איתי: האמת היא שלא קלטנו את מימדי האסון והדאגה לנו בבית. היינו עסוקים במסע ההישרדות האישי שלנו, אני לא חשבתי מה קורה בבית.
ירדן: אני דווקא כן. מרגע שידעתי שניצלנו ניסיתי ליצור קשר, כל הזמן רציתי להודיע שאנחנו בסדר, אפילו לפני שיוודע להם שם בבית מה שקרה. הגל הראשון פגע בנו בשעה 10:30 לערך, והקשר הראשון עם העולם החיצוני בכלל, נוצר רק לפנות ערב אחת הישראליות הצליחה ליצור קשר בטלפון הנייד שלה (הטלפון היחיד שעוד פעל שם משום מה, כי הרי מערכת התקשורת נפלה כולה, והנייד שלנו נעלם עם הגל) והעברנו רשימת ישראלים שנמצאו אתנו.

נמחק:

עכשיו נעשה קצת סדר.

מהאי פוקט הגענו לאי קופיפי במוצ"ש בצהריים, את אחר הצהריים בילינו על החוף המדהים והבחנו בשפל משמעותי ששרר במפרץ. זה פשוט גן עדן עלי אדמות, מפרץ בצבע טורקיז, הרים ירוקים, חוף לבן, עצי קוקוס ותאילנדים נחמדים. השתכנו במלון בקתות עץ יפפיות (שאחר כך הגל פשוט מחק, רק רצפות המקלחת שהיו מבטון שרדו ממנו).
בבוקר שלמחרת ישבנו על החוף ושוחחנו לנו בשקט, כשפתאום הבחנו שוב בשפל. אך הפעם הים פשוט ירד במהירות, כאילו משאבה ענקית שואבת אותו. התאילנדים החלו לצעוק לאנשים לצאת מן המים. בתחילה חשבנו שהם מכירים את התופעה ורק מי שבמים נמצא בסכנה (אולי טבע ילד, אולי נראה כריש). אך מהר מאוד הרגשנו במשהו מאיים, כללי יותר. שמענו מין רעש עמום שהלך והתגבר ואז ראינו גל בגובה של מטר וחצי בערך, שכלל לא נראה שונה ממה שאנחנו רגילים לו, חשבנו שהוא מקסימום ירטיב לנו את החפצים שעל החוף אז הרמנו אותם, כשראינו שהוא לא עוצר התחלנו לרוץ לכיוון המלון אך תוך שניות המים מילאו את הכל ואנחנו נפרדים.

ירדן: אני הצלחתי לרוץ למקום קצת יותר גבוה. עלייתי בערך 10 מדרגות ורצתי לתוך בנין בנוי בטון שהיה שם. בפתח הבנין הגל שטף אותי בעוצמה מטורפת, כשהוא שובר והורס כל דבר בדרכו ומביא אתו המון שברים. אני בתוך המים מתערבלת בחוזקה לא יכולה לנשום ומבינה שזה כבר יותר מידי זמן ועוד רגע... חשבתי על הבנות שלי, פתאום אני איך שהוא מצליחה לעלות ולנשום, מסביבי חושך מוחלט ואני חשה שיש מעלי משהו, כשהמים קצת ירדו נכנס קצת אור והבנתי שזו התקרה של המבנה, הבנתי שאני חייבת לצאת משם מהר כי אם יבואו עוד מים אני גמורה. התחלתי להזיז כל דבר שהיה סביבי כדי לצאת משם. נחתתי בזרוע אך לא שמתי לב, הצלחתי לשחות החוצה לצד האחורי של הבנין ואנשים שהיו על הגג עזרו לי לעלות לשם ואז ראיתי את איתי תפוס על איזו בקתה הרוסה בערך כ 30 מטר קדימה.

איתי: כשהגל הראשון הגיע הצלחתי לתפוס עמוד של אחת הבקורות ולהיאחז בו. ברור לי שהכוח הפיזי שלי זה מה שהציל אותי. כשהגל השני הגיע הוא זרק אותי מהעמוד כמו קופסת גפרורים, בעוצמה אדירה וניסיתי להיאחז בכל דבר. האוויר החל להיגמר לי ומתחת למים יש רגעי ייאוש, שאתה מבין שזהו אתה מת, ואז אני מתעשת וממשיך להיאבק כשאני נחבט ונחתך. הצלחתי להיאחז באיזו גדר ולהוציא את הראש. סביב היו המון צעקות לעזרה ואחר כך שקט. טיפסתי והתיישבתי על המבנה ההפוך הזה, ראיתי שאני פצוע אך לא פציעות קשות, לא האמנתי שירדן שרדה את מה שעברתי ואת הכוח הפיזי שהפעלתי. לא ראיתי סביב אף אחד חי והכל היה הרוס.

ירדן: קראתי לאיתי והוא הרים את היד לעברי. סימנתי לו שיעבור אלינו כי יותר גבוה פה. **איתי:** בהתחלה לא רציתי לזוז משם, חיכיתי שהמים ירדו וקצת ואז קפצתי וטיפסתי על השברים והמים.

ירדן: ביקשתי מאיש גדול אחד שהיה שם שיעזור לי להרים את איתי למעלה והוא עזר לנו. בדקנו את הפצעים קשרנו אותם אם חתיכות בד שמצאנו. לא הבנו איך אבל לא כאב לנו כלום, כנראה ההלם.

ואיתי אמר לי: "ירדן אנחנו חיים וזה הרבה, אל תשכחי את זה". לידינו היו כ 15 איש ביניהם אבא ושני ילדים שלא מצאו את האימא וכמה תאילנדים בהיסטריה. הייתה תחושה קשה של פחד, פחד שיבואו עוד גלים.

ירדן: גם כשזה נגמר זה לא נגמר.

אחרי כחצי שעה, כשכל הזמן באים והולכים עוד מים, הבנו שלא כדאי להישאר על הבניין והחלטנו לעבור להרים. מחכים שהמים ירדו, ירדנו לחוף והתחלנו לרוץ לכיוון ההר, עם עוד זוג אנגלים. כ 500 מטר ומגיע עוד גל, אנחנו מטפסים על עץ שהיה שם ומחכים שיעבור כדי להגיע לגדה בטוחה, אנחנו צריכים לחצות ערוץ של מים חוזרים, שהתאילנדים בצד השני צועקים לנו לא לעבור אותו כי הוא מסוכן. בסוף אנחנו מחליטים בכל זאת לעבור וחוצים אותו בריצה למקום יבש, שם מטפלים בנו מקומיים ותיירים שלא נפגעו. אנחנו כמובן בהלם ממה שקרה וגם מבינים שניצלנו. בשלב הזה הבנו שאכן נשארו בחיים וזה המון, יצאנו מהתופת ועכשיו זה עניין של זמן וסבלנות. לא ידענו מה יהיה. היינו רק עם בגד ים בלי דרכונים, ללא כסף, ללא כרטיסי טיסה, אבל חיים.

פתאום הגיע זוג ישראלים ששהו במלון קרוב ולקחו אותנו לחדר שלהם. שם נתנו לנו בגדים. תוך כדי שאנחנו מדברים התאילנדים צועקים לכולם לעלות להרים כי מגיע עוד גל, טיפסנו ביער לגובה של 1200 מטר בערך. יחפים, על אבנים וקוצים, אך שום דבר לא הפריע לנו, הפחד מעוד גל דחף אותנו קדימה.

הגענו לתצפית, שסיפרו לנו קודם שזהו מקום יציבה ורומנטי - לשם הגיע למעשה כל מי שניצל ויכול היה ללכת על רגליו. במקום הזה נוצרת קבוצה של ישראלים שמתארגנת יחד וממש עוזרים לנו במים ובגדים וחבישת הפצעים. בינתיים אין שום סימן לעזרה מבחוץ. לקראת אחר הצהריים הסתובב מסוק מעלינו אך לא הצליח לנחות וטס משם הלאה. לקראת ערב החלו לפנות למטה פצועים קשה עם מסוק אחד שבא והלך. החלו להגיע שמועות על האיים לידינו שנפגעו. בערב הודיעו על רעידת האדמה באינדונזיה והבנו שהאסון הוא גדול ואנחנו רק אי קטן, ושייקח עוד זמן עד שייפנו אותנו, והתחלנו בהתארגנות לקראת הלילה. שני חברי ישראלים ירדו למטה להביא לכולנו מים וקצת מזון. בין הניצולים נוצרים מעגלים של ארצות מוצא והמון סולידריות – המקומיים מתבדדים. הלילה היה אמנם קשה אך למזלנו היה ירח מלא ולא קר. תחושת חוסר הוודאות וחוסר האונים קשה. נמצא אתנו ערן שמחפש כל הזמן את זהר חברתו ולא מוותר.

בערך ב 1 בלילה מגיע תאילנדי (דובר אנגלית) ואומר שיתחיל פינוי בבוקר אבל הם מבקשים עזרה ממי שיכול לעזור בפינוי פצועים קשה, כי מאוד קשה לעבור בכל ההרס. עם אור ראשון מתחילה תנועה של סירות ומעבורות לכוון האי, אנחנו מחליטים לא לרדת עדיין, כי ידוע לנו שיש עומס גדול למטה והרבה פצועים וגוויות והסרחון מגיע עד למעלה. מגיעה רופאה אנגליה שהייתה במקרה באזור האי שחובשת אותנו יותר טוב, ואז אנחנו מחליטים לרדת.

בגובה של שני שלישי ההר. התאילנדים הכשירו משטח נחיתה למסוק, שם מפנים פצועים שהיו למעלה. אנחנו משאירים שם בחור ישראלי פצוע ברגל וחברתו וממשיכים לרדת. תוך כדי ירידה בא מולנו תאילנדי שמזהיר אותנו שבא עוד גל ושנעלה. אנחנו חוזרים לגובה של משטח נחיתה המסוק.

פינוי לרופאה שהייתה שם והיא החליטה שאנחנו עולים למסוק יחד עם הזוג הישראלי הקודם. בפחד שיגיעו פצועים נוספים אנחנו מחכים להמראה שמגיעה עם תחושת הקלה גדולה שניצלנו שוב. מפנים אותנו לקראבי (חצי אי קרוב) לבית חולים שם. אנחנו מקבלים טיפול רפואי, ומסיעים אותנו לבית מלון שאירגנו כמרכז פינוי של כל התיירים. שם נותנים לנו להתקלח לשתות ולאכול ומתחילים לרשום בצורה מסודרת את כולם. חברים ישראלים קונים לנו בגדים נקיים ושם הצלחנו גם לדבר עם הבית. חיכינו לקונסול ישראלי שאמר לנו שיגיע אחר הצהריים אך הוא לא ידע דבר יותר מאתנו וחוש מאשרות יציאה מהארץ שאמר שיוכל להוציא עבורנו למחרת, לא יכול היה לעזור לנו בכלום. הגיע לידנו מידע שיש טיסות לבנקוק משדה התעופה בקרב, התארגנו כל הישראלים ועלינו לאוטובוס שיצא ברגע האחרון לכונן. התאילנדים ארגנו פשוט רכבת אווירית והטיסו את כל מי שהגיע לבנקוק בחינם בלי פספורטים, רק רישום שמי.

12 בלילה כמעט 40 שעות לאחר האירוע הגענו לבנקוק. הורידו את הפצועים שהיו צריכים טיפול לאמבולנסים ואנחנו רשמנו לאן לוקחים אותם כדי לדווח הלאה.

לא מצאנו שום נציגות ישראלית בשדה התעופה וגם באל על לא יכלו לעזור לנו, כי לא היו לנו לא דרכונים ולא כרטיסי טיסה. זוג ישראלי שכן עלה לטיסה זו, נתן לנו את הכסף שהיה להם. אל על סידרו לנו ולישראלים שהיו אתנו לינת לילה במלון. למחרת אחרי לילה ללא שינה והרבה כאבים, הגענו לשגרירות ישראל בבנקוק - גם שם לא היו תשובות מתי נעלה לטיסה הביתה. ועברו עוד שעות בהן אנחנו ממתנים, נשלחים להצטלם לצורך הנפקת דרכונים חדשים ומשכנים אותנו בינתיים במלון סמוך, עד שתהיינה תשובות ברורות, לנו גם לא היו כרטיסי טיסה באל על, ולכן לא היה ברור עם נוכל לטוס איתם. ואז מגיעה ההודעה, שיוכל שגיא מזכיר שפיים קנה עבורנו כרטיסים ואנחנו טסים היום בלילה הביתה.

עשר וחצי שעות טיסה, שלושה ימים אחרי הגל, קבלת פנים חמה, והעיקר - אנחנו בבית.

כאן המקום להודות ליובל שגיא ומזכירות שפיים, למוטי פנסו שדאג לנו דרך אל על, ולכל בית שפיים, על תחושת הבית החם והדואג.

שוחחה ורשמה: תמר שגיא

והיה כעץ שתול
על פלגי מים
אשר פריו יתן בעתו ועלהו לא יבול,
וכל אשר יעשה יצליח".

תהילים א' ג'

"ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם הגומל לחייבים טובות שגמלני כל טוב".
שושנה ש

נא להכיר .

המשך כתבה – כמה פרטים אישיים על בני המצווה.

דור גדליזון: הוא "בן הזקונים" של רותי ואיתן, ולמרות ששתי אחיותיו גדולות ממנו בכמה שנים טובות, הוא גורס שהוא לא מפונק. הן, האחיות, גם לא בבית עכשיו, כך שהוא מרגיש די בן-יחיד.

כל יום דור מנגן כשעה בכלי שבחר – הסקסופון. זאת השנה השנייה שהוא לומד במרכז כלור, כרגע מתרכז הוא יותר במוסיקה קלאסית, אבל רוצה בבוא העת לעבור לג'אז. בצד הספורטיבי הוא משחק כדורסל ב"הפועל חולתא" (גם שי עמר) – פעמיים בשבוע אימונים ופעם אחת משחק.

לא מאוהב באף שיעור בבית הספר, אך מוציא, לפי דבריו, ציונים טובים.
 כן אוהב ספגטי בולונייז ומכין לעצמו ארוחות בהזדמנויות שההורים לא בבית.
 - בחו"ל כבר היית?
 - כן, בהולנד, בלגיה וצרפת, טיול כיף עם המשפחה.
 וכמובן בסיני – גם זה חו"ל, נכון?

מחשבות על העתיד – עוד אין.

יניב גלוק: שבבית הספר ידוע כ"א-ניב" (הדגש על ה"א") ילד בכור במשפחתו וככזה יש לו תפקידים בבית – "לזרוק את הפח ולפנות את השולחן". עם האחיות הקטנות בינתיים הוא לא כל-כך מסתדר והן חייבות לבקש רשות לבקר בחדרו הקטן – שהוא שלו בלבד! יש להם, למשפחת גליק, אקוואריום בבית ויניב הוא זה שמטפל בדגים במסירות.

המחשב הוא התחביב שלו, משחק איתו, מכין עבודות להגשה בבית"ס. כתלמיד הוא "בסדר" – ויש לו עוד תחביב, או נכון יותר מנהג – לצייר דמויות במחברת תוך כדי השיעור. מי יודע, אולי יום אחד המחברות האלה תהיינה שוות הרבה כסף! כמו כולם, גם הוא לא בדיוק מתלהב מן הנושאים הנלמדים בשיעורים.

פעמיים בשבוע משתתף בחוג כושר של אנדי בחדר הכושר – כמעט כל בני הכיתה שם. כבר 3 פעמים ביקר בארה"ב אצל סבתא בפיטסבורג ונהנה מן החוויות ביחד עם כל בני המשפחה.

העתיד – צבא, מקצוע – תודה לאל – עוד רחוק ממנו.

ראיינה וכתבה – אלזה

שלום לכם

אני עובר ל"כישורים" להתחיל את החיים החדשים שלי.
זו חברה מוגנת, מקום מטופח, שוקק חיים עם בערך 130 חברים.
אני מאוד מתרגש, אבל מוכן לחיים הטובים שיהיו לי שם.

נולדתי כאן, בכפר-הנשיא, גדלתי והתבגרתי בין עצים, צמחיה ופרחים בבית
שאני מאוד אוהב.
האנשים כאן הכי מיוחדים שאפשר להכיר והיה לי כל כך טוב לגדול במקום
הזה.
אי-אפשר לתאר את כפר-הנשיא כמו שהייתי רוצה, נשמתי תהיה כאן לנצח
בבית המופלא הזה. נשאר לי רק להודות לכל האנשים הנפלאים והמיוחדים
שעזרו ותמכו באהבה רבה כלפי.

אני מסיים בהרבה אהבה, להתראות ועדיין נתראה בחופשות.
אפשר תמיד לבקר אותי מתי שרק רוצים.

באהבה,
דני.

המקום שהוא הבית

אני לא אחד שאוהב לכתוב, אבל מוצא את עצמי מוכרח בשלב זה. אני הגעתי לכפר-הנשיא לפני 38 שנה ומהתחלה הרגשתי את המיוחד שיש במקום הזה. במשך השנים כפר-הנשיא הפך להיות הבית שלי, יחד עם המשפחה הענפה שיש כאן.

עם כל השינויים במשך השנים, התמיכה והאכפתיות, האהבה רק הוסיפו לי להרגשת הבית. עם גידול המשפחה שלי תמיד גדלה ההרגשה הזו. אין לי מילים להודות לכל בית כפר-הנשיא בעד הכל. ובמיוחד היום כשדני עובר ל"כישורים" ומתחיל את החיים החדשים והבוגרים שלו שם.

הרבה מכם נתתם מעל ומעבר במשך כל 24 השנים של דני כאן. תודה היא לא מילה שתספיק לתאר את ההרגשה שאני מרגיש.

לדני, כמו לכל בני המשק, זה תמיד יהיה הבית שלו.

אני מסיים ומוסר לדני את כל האהבה שיש בי ובהצלחה בחיים החדשים. שלך מכל הלב,
בריאן.

הודעה מצוות בטחון

לידיעתכם בחודש פברואר יתחילו בטיפול ואחזקת מקלטים. מ- 1/2/05 יוחלפו כל המנעולים למנעול מסוג אחיד, כולל כל המקלטים שבשימוש החברים.

טוני, בשם צוות בטחון.

גללים גללים

בשבוע החולף, "באחד האמשים", כפי שהיה נוהג לכתוב מורי ורבי הספרותי – אפרים קישון – אושפזתי שוב בבי"ח רמב"ם לשם ביצוע בדיקות. לא משהו רציני, ותודה רבה הכל בסדר למי שדאג והתעניין. הבדיקה למי שחייב לדעת נקראת בישראל וידאו-EEG ומטרתה לעקוב באופן צמוד אחרי גלי המוח, ולאתר

מכשולים אם חלילה מתרחשים כאלו. הבדיקה לא פולשנית במובן הרגיל של המילה ולא כואבת, אבל מספקת לא מעט זמן וחומר למחשבה.

זמן כאמור יש בשפע כי לכל אורך ימי הבדיקה אין לך אלא לשכב במיטה, ליטול את התרופות ולחכות; או לביקור הרופאים או לאחת האחיות החמודות, או לחילופין לאחת הארוחות שמגיש בית החולים. עצה ידידותית – זה המקום לפצוח ולהצליח בדיאטה מי שחייב.

זר לו היה נקלע למקום והיה מציץ לתוך החדר בו הייתי מאושפז עם חולה נוסף שהגיע לשם אותה הבדיקה בדיוק, היה יכול לחשוב בקלות שהוא חוזה באדישנים לפרקי ההמשך לתוכנית הילדים המצליחה: ה"טלביז" כשכל הראש חבוש בתחבושות לבנות ורק פקעת חוטי חשמל ופלגים מבצבצים מהגולגולת. אתה שוכב במיטה כאשר טווח התנועה שלך הוא כאורך הכבל המחבר אותך למחשב (לא יותר מ-2-3 מטר) על צג המחשב נרשמת הפעילות המוחית שלך, רישומים המזכירים, ודומים להפליא, ברוח הימים האלה, את רישומי גלי הצ'ונמי הנוראים כפי שנרשמו במכשירים הססמולוגים.

בנוסף לכל אלה עוקבת אחריו 24 שעות ביממה מצלמת וידיאו, ונותנת לך הרגשה כאילו אתה משתתף פעיל באחת מתוכניות ה-REality T.V משהו שקראתי לו בשם "פרוייקט Y" של האפליפטים (נפגעי אפליפסיה) מכיוון שסקס פרוע וחסר מעצורים עם מי מהצוות, לא בא בחשבון (למרות שמחשבות עוברות בראש- (אני חייב להודות) אתה מבין מהר מאוד שהמצלמה עלולה לתפוס אותך בשידור חי נובר בחוטמך, או כשידיך משוטטות בעברי גוף אחרים... אין ספק שלצוות העוקב אחרי הבדיקה נאסף מספיק חומר לערבי הווי מצחיקים.

מקוה שהצלחתי לתאר היטב את הסיטואציה, כך שכאמור נותר הרבה זמן למחשבות. התבוננתי בצג המחשב וניסיתי לראות האם יש הבדלים בקויים המרצדים בהתאם למצב הרוח או לידיעות שונות בזמן שאתה מודע אליהן. לא אלאה אתכם בפרטים לתגובות המוח לנוכח החדשות בטלוויזיה ומעללי הפולטיקאים, או להבדיל לנוכח המחשבות מדוע ולמה לא עברו ההסתייגויות שלי בנושא שיוך הדירות....בחדשות, הקריינים היו אומרים קרוב לודאי: "...אכן תמונות קשות גדי/יעקב/מיקי..."

קשה להבין ועוד יותר להסביר את מוח האדם ואת כל המתרחש ומשפיע עליו, גם לצידוד המשוכלל ביותר ולמיטב הרופאים אין תמיד תשובות. מבחינתי, ולשמחתי צריך להוסיף, לפחות הבדיקה יצאה תקינה, ולא נמצאו ממימצאים פתלוגים – כך בלשון הרופאים- ולי יש אישור רשמי כתוב וחתום שאצלי בראש הכל בסדר! אבל מה איתכם???

אמי רולנקרנץ

יריד הצונאמי

-

גל הצונאמי סחף קרוב ל 150 אלף אנשים למותם, השאיר אלפי יתומים, נכים, חסרי בית, ומליוני אדם ללא מים, וצרכים בסיסיים ויסודיים. העולם כולו נתרם לעזרת הפגועים. מים, אוכל, שמיכות ובגדים נאספו ועתה, מה שהם באמת זקוקים זה כסף על מנת שיוכלו לממן מהר רכישה מקומית של אורז, מי שתיה ופרטים בסיסיים לשיקום.....

כיתת גליל (כיתת בר המצווה) לקחה על עצמה את המשימה לארגן יריד התרמה בכפר הנשיא, כאחת מהמשימות הבר מצווה שלהם. בעזרת הנעורון/נעורים, רג'י והמפגש הם מארגנים את יריד הצונאמי, שמטרתו לאסוף כסף ולשלוח לנפגעי האסון.

דרכי התרמה:

אנו מבקשים שתתרמו דברים בעלי ערך. לא דברים שאינכם זקוקים להם, אלא דברים שאתם רוצים לתרום למען המטרה. החפצים יאספו מביתכם על ידי הנעורון/נעורים במשך השבועיים הקרובים (תאריכים וזמנים בהמשך).

רשימת חפצים שמומלץ לתרום:

בגדים חדשים	דיסקים	מוצרי מחשב (דיסקים, עכברים...)
תכשיטים	כלי מטבח	ספרים (במצב טוב!)
פוסטרים, תמונות	משחקים	דברי ספורט (כדורים, מחבטים...)

כל הפריטים חייבים להיות במצב טוב ובעלי ערך!

* ישנה אפשרות להביא את החפצים למפגש, שהתגייס למבצע ומתפקד כתחנת ריכוז של התרומות.

- דרך נוספת שבה אנו אוספים כסף ביריד היא מכירת פרטי מאכל וכיבוד. לכן כל מי שרוצה להכין דברי מאפה ליריד מוזמן ומבורך. כל הכסף שיאסף מהמכירה יתרם לנפגעים.
- אפשר גם פשוט לתרום כסף מזומן. את הכסף אפשר לתת בימי האיסוף או להביא למפגש.
- כל בעלי העסקים מוזמנים לתרום משהו מעסקם... למשל טיפולים ברפואה אלטרנטיבית, אמנים מפרי יצירתם, מוצרים מהעסק וכו'.....
- בזמן האיסוף ניתן לרכוש כרטיסי הגרלה ליריד ב 10 ₪ או חבילה של 6 כרטיסים ב 60 ₪.

אז איך יעבוד העסק?

כולנו נרכוש כרטיסי הגרלה (במזומן) והפריטים שנתרמו יוגרלו במשך היריד –
(כל כרטיס 10₪). לכל כרטיס הגרלה מובטח פרס.
היריד יערך **ביום שבת 29.1.2005** על דשא המלונן
משעה 11:00 עד שעה 3:00 אחה"צ... (בתקווה שלא ירד גשם).

כל מי שמעוניין לעזור ולאו לפרטים נוספים, ניתן לפנות לרג'י או אילן מדינה.

בתודה מראש על שיתוף הפעולה
כיתת גליל

פינה קטנה וירוקה

תמיד שואלים אותי למה הציפורים נודדות? וחושבים שזה בגלל הקור.
התשובה היא פשוטה: המזון. בחורף של אירופה, צפון אסיה וקנדה הכל קפוא
ולכן אין לציפורים מה לאכול, לכן הן נודדות דרומה
למצוא מזון. לציפורים יש נוצות שמחממות אותן.

מי יודע למה החסידה עומדת על רגל אחת? כי אם היא תרים גם את השניה
היא תיפול...הא...הא...הא... סתאאאם.
פשוט מאוד, הרגליים שלה הן בלי נוצות וכך היא מחממת אותן, כנ"ל לגבי
העגורים. לעומתן יש בעלי חיים שמגדלים פרווה סבוכה, כמו כלבים כדי לחמם
את עצמם. ישנם בעלי חיים שישנים כל החורף, בייחוד בעלי חיים עם דם קר,
כמו: לטאות, נחשים. יש כאלה שסתם לא רוצים שיהיה להם קר והם ישנים
בחורף, כמו דובים וקיפודים.
הקיפוד מוריד את טמפ' הגוף שלו וגם את הדופק לפעימה- שתיים בחצי דקה
וכך הוא שומר על אנרגיה והוא יכול לישון כל החורף, (מגניב לא?)

ולמשהו אחר לגמרי – כל הכבוד לבי"ס "מבוא גליל" שאימץ שני דולפינים, מגיע
להם צל"ש.

*מי שעדיין לא ראה נרקיסים פורחים שיגיע לתל-אנפה, בין שמיר לכפר-סאלד.
*בעין אווזים יש כבר כלניות שהחלו לפרוח. שווה לטייל.
*ישנם עוד מספר שבילי אופניים שנפתחו, אז למי שמעוניין בפרטים
שייצור קשר איתי.

זהו להיום, אז שיהיה לכולנו, שבת שלום וירוק.

איציק ב"ד.

נ.ב. מי שמעוניין להצטרף לאירגון ירוק כמו "אדם, טבע" ו/או "החברה להגנת
הטבע, לרשות או קק"ל, שיתקשר אלי.

חברים בנים ותושבים

הנכם מוזמנים

ערב שישי בפאב כפר-הנשיא

מוזיקה בסגנון שנות ה- 60 70 80

משעה 22:00

שימו לב

הקדמנו הפעם

וגם קפה ועל-יד יהיה

מה שחסר זה אותכם!

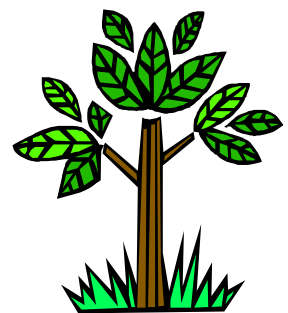
סדר ט"ו בשבט

בסימן הסובלנות והשלום
לזכרה של מורן עמית

יתקיים ביום שלישי 25.1.05

בשעה 17:30

בחדר האוכל

בטקס: הקראות, שירים, טעימה מפירות הסדר, שתית ארבע הכוסות, שתילה בעציצים, ציור חופשי לילדים.

כל הציבור מוזמן

שימרו על כרטיסי האשראי שלכם

אדם הלך למכון כושר והניח את חפציו האישיים בארונות אישית נעולה. לאחר האימון והמקלחת יצא לחדר ההלבשה והבחין כי דלת הארונות בה הניח חפציו פתוחה. חשב לעצמו, "מוזר, זכור לי שנעלתי אותה לפני האימון...". הוא מתלבש, בוחן את ארנקו ומוודא שהכל נמצא בו. הכל נראה תקין. גם כל המפתחות וכרטיסי האשראי שלו נמצאים במקומם. שבועות אחדים לאחר מכן מגיע אליו בדואר טופס ריכוז החיובים בכרטיס האשראי שלו. סדרת חיובים זרה ומוזרה שהסתכמה בסך של כ-14,000 ₪ קפצה לעיניו מתוך הטופס. הוא התקשר לחברת האשראי והתחיל לצרוח על המוקדן, בטענה שלא עשה עסקאות כאלה עם איש. ניציג חברת האשראי מאמת שאין כל טעות במערכת הממוחשבת של חברת האשראי ושואל את הלקוח אולי נגנב כרטיס האשראי שלו. "לא!", עונה הלקוח, מוציא את ארנקו ושולף ממנו את כרטיס האשראי. הופה! מה זה??? כרטיס האשראי שבידו - אף שהוא מאותה חברת אשראי ואפילו בהנפקת אותו בנק! - אינו שלו והוא בכלל פג תוקף!

מה קרה כאן, לכל השדים והרוחות? מסתבר שהגנב הזריז והמתוחכם גנב לו את כרטיס האשראי התקף, ובמקומו הניח בארנק כרטיס אשראי דומה - של מישהו אחר - שתוקפו פג, וכך החזיר הכל לארונות.

והתוצאה? חברת האשראי הודיעה ללקוח שמכיוון שלא הודיע לה מייד ובמועד על גניבת/אובדן כרטיס האשראי שלו, אלא המתין - כזכור - עד להגעת חשבון החיוב כחודש לאחר מכן, עליו לשאת בחיוב זה.

ולמה - הוא שואל - לא התקשרו הספקים ונותני השירותים לחברת האשראי לשם קבלת אישורים לעסקאות? התשובה: סכומי חיוב נמוכים יחסית בכל רכישה ועסקה אינם מעוררים צורך להתקשר לחברת האשראי לקבלת אישור עסקה. הצטברות הקניות הביאה למה שהביאה.

תסריט שני:

אדם קיבל במסעדה חשבון ומסר למלצרית את כרטיס האשראי שלו על מנת שיחייבו אותו באמצעותו. המלצרית חזרה מהקופה עם מגשית ועליה כרטיס האשראי כשהוא מכוסה בשובר חיוב לחתימה ואפילו סימון זוהר על הכיתוב "לא כולל שירות".

הסועד פנה להחזיר את כרטיס האשראי למקומו בארנק ולפתע הבחין משום מה שאין זה הכרטיס שלו - אף כי הוא כרטיס של אותה חברת אשראי ואפילו מאותו בנק, אבל השם עליו אינו שמו, וראה זה פלא - הכרטיס ההוא אף אינו עוד בתוקף. הוא קורא למלצרית לחזור אליו, זו מתבוננת בכרטיס האשראי וממהרת חזרה לקופאי. האחרון נד בראשו, מחפש על שולחנו, מוצא את כרטיסו של הלקוח וממהר לשים - הפעם את הכרטיס הנכון - על המגשית. המגשית חוזרת אל הלקוח באמצעות המלצרית ובא לציון גואל, עד ללקוח הבא שלא בודק.

כל מה שעשתה המלצרית בדרכה חזרה לקופאי היה נפנוף בכרטיס האשראי "השגוי". הקופאי הבין מייד, ללא אומר ודברים, כי נפלה אצלו "טעות", ועד שהגיעה המלצרית כבר היה בידו הכרטיס הנכון... שום חילופי דברים בין הקופאי למלצרית, שטרחה רק להתנצל בפני הלקוח על הטעות...

והמסקנה? עליך לוודא שכרטיס האשראי אותו החזרת לארנקך הוא אכן שלך! בדוק את השם על כרטיס האשראי לפני שאתה מחזירו למקומו, וזאת גם אם "נפרדת" ממנו לשניות ספורות וגם אם נדמה לך ששמרת קשר עין רציף עם הכרטיס! רבים נוטלים חזרה את הכרטיס מבלי לבחון אותו, מתוך הנחה שהכרטיס שהוחזר להם הוא שלהם.

לבטחונך, סגל לעצמך הרגל לבחון היטב את כרטיס האשראי כל אימת שהוא מוחזר לידיך בתום ביצוע כל פעולת חיוב באמצעותו, ולא משנה איפה השתמשת בו! וגם עכשיו אל תגידו שלא הוזהרתם!

בברכה: יוסי שלף עו"ד שלף, עורכי-דין

שיר לט"ו-בשבת

מה יש לך מה, אומרת השקמה.
לברוש אין מנדט גברי ולא אישור
מוסיף בלהט התאשור.
עומד נכלם כבר עץ הברוש
את פצעי לבו מהחבוש בקש לחבוש.

ופעם אחרונה אומר הברוש לערבה
בואי בואי נעשה קצת אהבה.
והערבה כמו בת חוה נסחפה
בלהבה,
לא שמה לב ללעג ולצחוק
בדמיונה רואה היא סרט לא כחול
אלא ירוק.
והנה הופיעה השיטה
תמיד עזרה היא מושיטה
ואמרה לערבה-שיטתך אינה שיטה
התמונה היא כה פשוטה.
גם לדון ג'ואן כמו ברוש זקוף
בשנת שמיטה- הכל כפוף.
אין לטעת אין לגעת
זאת אמר לי עץ הדעת!

אך אי שם בלב שדה- בינות עצי
עבות
ברוש וערבה מאוהבים עד כלות.
לא עזר תיק אפרסק או מקהלת אגוז
מתנצחת,
כי גם בין העצים
האהבה תמיד מנצחת!

אמר הברוש לערבה
בואי נעשה קצת אהבה
יהיה לנו נהדר
בינות עצי הדר.
הרי שפתיך דובדבן
בחיק הטבע יהיה לנו "פאן".
נה נה נה צחקה התאנה
על כושר הברוש שמעתי, מגחכת
גם עץ האיזדרכת.

אמר הברוש לערבה
בואי נעשה קצת אהבה
נה נה נה לעגה הדפנה
אמנם אמירו זקוף וגא
אך הרושם הוא מטעה:
צאי עם ארז או אלון
תומר רותם או רימון

והברוש עומד על שלו, מפציר בערבה-
בואי נעשה קצת אהבה.
פה פה פה- איזו תקופה
צפצפה הצפצפה
מה כאן הפריצות חוגגת?
שאלה הגפן המשורגת,
טוהר מידות ונקיון
הוסיף ואמר הקקיון.
מה זה פה "לאב",
לעג הקטלב.
אין לו להציע אלא כזית
צעקו שמיר ושית.
אוללה, איזו אומללה, יללה האלה

מאת: רותי אגם פייכמן
(אחותו של אודי)